

Георги Цанев

Песен за очите

Очи – като метличини в полето
или в огнище въглени изкрящи:
в едните блика радост от сърцето,
а другите във мъката са страшни.

Щастлив е този, който сам разбира
на погледа езика вековечен –
във него щом потъне, той намира
съдбата на която е обречен:

Ако любов е, те – очите греят
със пламъка на светлина вълшебна.
И във душата пойни птици пеят,
щастлив рефрен в градината неземна.

Ако тъга е – ти недей наднича
във кладенците – много са дълбоки.
Пред мъката се само коленичи,
щом обичта е в другата посока.

Обичам от очите да изпия,
сълзите им от топъл смях родени,
а после може като вълк да вия
и цял живот да зъзна на студено.

КРАЙ

© Георги Цанев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9298>]